

alom. To se neposredno navezuje na določeno kočjo ali območje ter predstavlja lep slikovni dokument o videzu naših koč v preteklosti. V slednjem poglavju o kočah je zaslediti edino nekoliko preskokov v času in prostoru, tako da o kočah istega območja, na primer v Bohinju in na Vršiču, beremo na več mestih.

Pomen knjige, ki jo z veseljem preberemo in potem še velikokrat pregledamo, ni samo v spominu na preteklost, ki jo označuje poudarek na zgodovini razglednice kot sporočila, komercialnega in/ali umetniškega dela. Knjiga »Planinski pozdrav« nudi vsakomur dostopno zbirko simbolov, žigov, faksimilov besedil in predvsem razglednic s konca prejšnjega in začetka tega stoletja. Nekatere so umetniške, druge kičaste, vse pa izražajo duhá takratnega časa ter so del naše planinske zgodovine; vzporedno je živo predstavljena še zgodovina gradnje poti in koč. Mogoče bo končni učinek knjige tudi ta, da bo zbudila zanimanje za zbiranje razglednic gorá in njihovo doživljanje tudi skozi podobe minulega časa.

Dario Cortese

Nekdo gre vedno spredaj

»**Friedl Mutschlechner** v snežnem viharju med smučanjem proti prvemu višinskemu taboru. Posnetek je nastal le nekaj minut pred tem, ko je udarila strela: zaradi slabe svetlobe se je avtomatično prižgala bliskavica fotografskega aparata.«

Bliskavica - blisk in strela: v kratkem podpisu k fotografiji je osvetljeno in potopljeno v temo célo življenje, celotna knjiga, ves čas. Friedla Mutschlechnerja, južnotirolskega gorskega vodnika ter vrhunskega gornika in alpinista, Messnerjevega spremljevalca na nekaterih himalajskih odpravah, je 10. maja 1991 na Manaslju v Himalaji med sestopom po zadnjem neuspelem poskusu vzpona na vrh ubila strela.

Na enem izmed svojih prvih težavnejših plezalnih vzponov v domačih stenah se je skupaj s **Pepijem Agstnerjem** znašel v strahotnem neurju, pozneje pa je dejal: »Največji gornikov sovražnik je neurje.« Njegova usodna strela je udarila v višini, »v kakršni je doslej veljalo, da je kaj takega popolnoma nemogoče«, kot je zabeležil **Hans Kammerlander**, Mutschlechnerjev spremljevalec na njegovi zadnji turi. To klimatsko nenavadnost in velikansko posebnost, ki je bila tako usodna, je pripisal gorečim naftnim poljem v Zalivu.

Tudi tukaj se zdi, da je popolnoma na mestu naslov knjige, ki je zdaj pred nami, knjige Friedla Mutschlechnerja »Nekdo gre vedno spredaj«, ki je izšla v münchenški založbi Rother za lansko letnico izdaje, ki je debela 192 strani, v kateri je 152 barvnih in črno belih fotografij in ki stane 68 mark. To je prav lep in ustrezen

naslov: za knjigo, ker noče - spet enkrat - alpinistični osebnosti postaviti egocentričnega spomenika, ampak jo predstavlja z zelo različnih strani, na primer tudi iz zornega kota njegove družine. Pa vse do zadnje fotografije še živega Friedla, ki jo je omogočila moderna tehnika. Prav s tem aparatom je **Kammerlander** posnel lastni posnetek po strelji v rešilnem šotoru: slika, ki gre pod kožo, tako rekoč vizualno predstavitev **Joeja Simpsona** »Padec v prazno«. To je hkrati sodobna predstavitev tragedij v gorah, ki je enako pretresljiva kot je fotografija višičkega **Tonija Kurza** v Eigerjevi severni steni ali slika **Gustava Doresa** o padcu v Matterhornu.

društvene novice

Greti Zegovi

Tiho in mirno se je iztekla življenjska pot **Grete Zegove**, vzorne planinke in častne članice Obalnega planinskega društva iz Kopra. Od nje smo se **zadnjič v ožjem krogu** poslovili svojci in planinski prijatelji 22. januarja letos.

Še sredi decembra na srečanju zaslužnih planincev v Kopru, ki je bilo tudi v znamenju njene 80-letnice življenja, je bila polna moči, načrtov in hotenja, saj je s toplo in prisrčno besedo med prijatelji kot vedno pritegnila pozornost. Vsem je že takrat voščila prihajajoče praznike in izrazila skrb, da se mora z voščili spomniti vseh prijateljev.

Njene misli so že takrat hitele k praznovanju 100-letnice organiziranega planinstva v Sloveniji; tako srčno si je želela, pa žal ni dočakala dneva osrednje proslave v Cankarjevem domu. Tu bi podoživljala simfonijo gorá, zlito v glasbeno moč, kar je plemenitilo njeno notranjost.

Delo Grete Zegove, njen prispevek, opravljen za planinstvo, smo planinski javnosti nekoliko širše predstavili v lanski septembrski številki PV (9/92-406) - kot da bi slutili, da se izteka čas te dobrosrčne planinke. Njeno delo nam bo ostalo kot najlepši spomin. Planinci ob morju, ki smo poznali lik te plemenite osebe, jo bomo še dolgo pogrešali.

Med prizadevne in požrtvovalne planinske organizatorje je vedno uvrščala **dr. Miho Počočnika**, častnega predsednika PZS, ki v svojem prispevku v februarški številki PV omenja tudi zasluge zakoncev Zega, Grete in Božidarja, pri razvoju planinstva.

Planinki Greti se je izpolnila velika želja: njeno

truplo leži na gričku z gaji cipres, s pogledom v daljavo, na veličastne Julijce, Karnijske Alpe - v kraje, kamor se je tako rada zatekala.

Karlo Kocjančič

In memoriam: Martin Hudales

V preteklem letu 1992 smo se konjiški planinci navkljub negotovim razmeram kar nekajkrat imeli prav prijetno daleč od vsakdanje tlake tam v prostranstvu narave - bodisi na samotnih gozdnih poteh ali v prijazni planinski koči, pa tudi takrat, ko smo grizli kolena v bele strmine in tako vsaj delno potešeni čakali na zaključek leta in na naš občni zbor.

Tedaj pa nenadoma, kot bi udarila strela v kline in žico na izpostavljeni planinski poti ali kot bi zgrmel snežni plaz po strmini, je udarila med nas novica, da se je naš Martin za vedno poslovil od nas. Nič več ne bo organiziral planinskih izletov, ne bo nas kratkočasil na avtobusnih vožnjah, nič več nas ne bo spremljal na planinske ture.

Umril je 29. 12. 1992.

Po drugi svetovni vojni je prišel iz Velenja v Slovenske Konjice in se takoj vključil v ponovno ustanovljeno planinsko društvo v Slov. Konjicah. Zelo hitro je postal eden izmed najagilnejših članov UO in udeleženec vseh najpomembnejših akcij društva, bodisi pri izgradnji in vzdrževanju stolpa na Rogli, organizaciji planinskih tečajev in taborov, bodisi nešteti izletov. Izredno uspešno je opravljal funkcijo »finančnega ministra« in občasne tajniške posle; skratka, bil je deklica za vse.

Svoje delo v društvu je opravljal z vsem žarom svoje blage, dobrotne in nevsiljive narave. Znal nas je razvedriti s svojim izrednim smislom za humor.

V njegovi družbi smo se počutili sproščeni in smo čutili, da imamo prijatelja, ki nam želi veliko dobrega, zaradi česar ga bomo še bolj pogrešali.

Kot smo se Konjičani dostojno poslovili od njega, tako bo ostal v nas svetel spomin na njegovo zgledno življenjsko in planinsko popotovanje v času in prostoru tu med nami.

Tvoji planinski prijatelji

Trdna opornika radovljiškega planinstva

Ko ob 100-letnici organiziranega planinstva na Slovenskem sestavljamo mozaik zgodovine našega planinstva, sta v tem mozaiku dva kamenčka, dva naša planinca, **Verenka Mencinger**

in **Janko Brinšek**. Za radovljiške planince pa nista le kamenčka, ampak močni skali, na kateri se lahko krepko naslanjamo že trideset let. To pa je že skoraj tretjina časa, odkar obstajamo kot društvo tudi Radovljičani. Naj jima bo v zahvalo, drugim pa za zgled ta skromen zapis.

Verenka je članica že od leta 1946 dalje, v Upravnem odboru našega društva pa je od leta 1963. Najprej je bila mladinski poverjenik na Osnovni šoli v Lescah, leta 1968 pa je prevzela posle tajnika in blagajnika in to delo z vso vnemo in odgovornostjo opravlja še danes. Pa saj drugačna skoraj ne more biti. Izhaja iz planinske družine, oba starša, **Milena** in **Rudolf Potrata**, sta bila odbornika že takoj po vojni in Verenka je za mamo »podedovala« tudi tajniške posle. Njena prva »tura« v hribe je bila, ko jo je dveletno oče v košu nesel na Dobrčo. Potem so sledili nešteti obiski Begunjsčice, Stola, pa večdnevna bivanja v Vratih pri priljubljenem oskrbniku **Torkarju** in še in še. Njeno zagledanost v gore in naravo nasploh je še spodbudil njen gimnazijski razrednik **prof. Janko Mlakar**. In tako se je s planinstvom popolnoma »zastrupila«.

Danes si dela v UO sploh ne moremo predstavljati brez nje. Pri tako velikem društvu, kot je naše, ga je vedno dovolj, posebno v sezonskem času. Poleg rednega tajniškega in blagajniškega dela zbira z vso natančnostjo vse slikovno gradivo o posameznih postojankah od gradnje dalje, vodi evidenco članstva, UO, evidenco nagrajencev, ob 90-letnici društva je uredila arhiv od 1945. leta dalje, je naša povezava s poverjeniki in še z drugimi štirimi društvi v občini, zbira časopisne novice o delu našega društva, uraduje ob uradnih urah z društveni pisarni, skratka, je »deklica za vse«. Zato ni čudno, da pri njej doma zvonijo telefoni od

Verenka Mencinger

